

назадъ. Консула забѣлѣзалъ, че се готви бѣгъ, пѣкъ извикалъ: «тутонъ», а Курито турилъ въ дѣйствиe всичкитѣ си сили.

Послѣдний имаше тънка снага, рѣстъ високъ, лице мургаво и длъгнесто. очи черни маслиненни, мустаци съвършено малки съ голѣмо чело. Когато се засмѣеше, ставаше страшенъ. Родомъ бѣше отъ Ески-Джумая. Лежалъ въ Русенския затворъ, отъ кждѣто избѣгалъ, а отъ тамъ на балкана. Ранилъ тѣжко Манкаленския каймакаминъ и най-послѣ намѣрилъ спасение въ Румания. Бѣхъ вече наедно съ него. Отидохме на чифлика на Стефанъ Бироновъ при Иванъ Костадиновъ родомъ отъ гр. Сливенъ, старъ ххшѣ. Послѣдния ни прѣпорѣча на Петраки Бироновъ и останаме на чифлика прѣзъ нея година. На пролѣтъта напустнахме съ Курито и се върнахме въ Браила, за да поразберемъ какъ отиваха народнитѣ ни работи. Когато пристигнахме, шо да видимъ? Слѣдъ обѣсването на главния революционеръ В. Левски и Димитъръ Обшия, цѣлата емиграция остана като безъ душа. Ходихме при Странджата да размѣнимъ нѣколко интересни думи, обаче намѣрихме го негоденъ за подобно нѣщо. Той бѣше сириозно заболѣлъ. Охтиката немилостиво косѣше живота му. Знаяхме, че той е твърдѣ нервозенъ. Ето съ кое трѣбваше да се съобразѣваме. Слѣдъ това ходихме при дѣда Желя. Въ това врѣме, той уреждаше собствената си работа. Щѣше да захване да работи керемиди. Отъ всичко това ясно се виждаше, че въ Браила наново всичко е заспало. До вечерьта бѣхме въ Букурещъ. Движихме се изъ хубавитѣ му улици. Намѣрихме печатницата на Любенъ Каравеловъ. И тамъ сжщата пѣсенъ ни се изпѣ. Прѣседѣхме една седмица. Разбра се, че и Центр. революц. комитетъ бѣ тогава почти мъртавъ. Искаше ми се да отида въ Сърбия, да се запозная съ Сръбския народъ, управлението и въобще съ наредбитѣ имъ. Раздѣлихъ се съ Курито, качихъ се на желѣзницата и въ кжсо врѣме бѣхъ въ